

Студената светлина на утрото осветяваше проснатото тяло на един мъж, който лежеше на голия под, облечен в груба власеница, бос и превързан през кръста с връв, изтерзан от всички изкушения и всички съмнения. А дъдето го виждаше облечен в бяла атлазена далматика, извезана с златни твандабели и сребърни карамфили, стегнат в кръста със сребрен пояс, обут в пурпурна кожа, изправил достойно глава под тежестта на седмолъчна корона, обсирана със ситен бисер и скъпи цветни камъни, загарнат в мантия от пепеляв аксамит спусната на тежки дупли до земята, отправил безкрайно благ и мъдър взор към някакво далечно, прекрасно видение...

Морът и настлив.

Обсиран с всички блага на земния света.

Жив кумир.

Недосегаем в милостта божия.

В това време Анна тихо полагаше цветя върху раклата на чудотворната Петка, кленичеше с наскърбено до смърт сърце, простираше ръце към свените мощи.

Демонът го изкушава, преподобна... Горко му. Ала само който не се е борил с лукавия, само той не се е издигал и пречистил. Помогни му! Освободи го от оковите на земните измами, от мъките на плътта, от нахъпванията на злочинеца...

Всички узи пристигаха на гъсти тълпи към главното сборище -